

ת"פ 13854/11/19 - מדינת ישראל נגד עבדאללה ג'בר

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 13854-11-19 מדינת ישראל נ' ג'בר(עציר)

לפני
בעניין: כבוד השופטת חנה מרים לומפ
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עבדאללה ג'בר (עציר)

הנאשמים

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, בעקבות הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בעבירה לפי סעיפים 448 לחוק העונשין התשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). הצדדים לא הגיעו להסכמה לעניין העונש, אך הסכימו כי המאשימה תעתור להטלת עונש מאסר של 18 חודשים בעוד שב"כ הנאשם חופשי בטיעונו. עוד הסכימו, כי הטיעונים לעונש ישמעו לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן.

2. הדיון בעניינו של הנאשם התקיים בעת מצב החירום, ועל כן הנאשם לא הובא לדיון ממקום מעצרו, והדיון התקיים באמצעות העברת קול דרך מערכת טלפון, כאמור בסעיף 16א(א)(1) לחוק המעצרים, כפי שתוקן בתקנות שעת החירום (דיוני מעצרים), התש"ף-2020.

3. על פי עובדות החלק הכללי של כתב האישום המתוקן, המתלוננת מחזיקה ברכב מסוג יונדאי ל"ז 282941 (להלן: "**הרכב**"). הנאשם חשד, כי ילדיה של המתלוננת סייעו לאחר לגנוב את האופנוע של בנו במהלך חודש מרץ 2019.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בשל החשד כאמור, ביום 14.10.19, או בסמוך לפניו, וכנקמה על שעשו ילדיה של המתלוננת, לסברתו של הנאשם, גמלה בליבו של הנאשם החלטה להצית את הרכב.

ביום 14.10.19, בסמוך לשעה 02:25 לפנות בוקר, לאחר ששתי אלוהול, שאב הנאשם באמצעות צינור, בניזן ממיכל דלק של קטנוע שבבעלותו, ומילא בבקבוק שהיה ברשותו את הבניזן. בהמשך, ובסמוך לשעה 02:44, יצא הנאשם מביתו באבו גוש, צעד לעבר ביתה של המתלוננת שברחוב ג'בר באבו גוש, ניגש לרכב אשר חנה בסמוך לבית, שפך חלק מתכולת בקבוק הבניזן בקדמת הרכב והדליק את הבניזן בדרך שאינה ידועה במדויק למאשימה במטרה להביא להצתת הרכב.

כתוצאה ממעשי הנאשם, נשרף הרכב וחלקו הקדמי באזור תא המנוע ונגרמו סימני שריפה בתוך חלל הרכב ובאזור לוח המחווים, נגרמו סימני פיח בחלק החיצוני של שמשת הרכב הקדמית, ונגרמו סדקים וחור לשמשת הרכב הקדמית, כמו כן סימני שריפה בין תא המנוע לתא הנוסעים (להלן: "ההצתה").

תסקיר שירות מבחן

4. מתסקיר שירות המבחן מיום 25.3.20 עולה, כי הנאשם בן 52 נשוי ואב לשלושה ילדים. טרם מעצרו עבד כמכונאי רכב והתגורר באבו גוש. החל מיום 6.11.19 הוא נתון במעצר עד תום ההליכים בכלא רמלה. משפחת המוצא של הנאשם מונה זוג הורים ו-12 אחים ואחיות, כאשר הנאשם הוא 10 בסדר. אביו נפטר לפני שלוש שנים בגיל 84 והנאשם תיאר יחסים טובים וקרובים עמו. אמו בת 85, עקרת בית. מאז אביו נפטר עברה להתגורר עם אחד מאחיו והקשר ביניהם נותק. אשר ליתר אחיו, הנאשם תיאר מערכת יחסים סבוכה ומסוכסכת עמם, בין היתר, על רקע מאבקי ירושה ומעמד, כאשר על הרקע המתואר חלק מאחיו היו מעורבים בהתנהגות פלילית ואלימה. על רקע זאת ועל רקע יחסיו של אחיו עוד בתקופת הילדות, הנאשם התרחק מהם ועבר להתגורר באבו גוש.

אשתו של הנאשם לא עבדה טרם מעצרו אך לאחר שנעצר עבדה במשק בית על מנת לפרנס את הילדים. מאז המעצר המשפחה מתמודדת עם קשיים כלכליים וחובות משמעותיים, שכן היא מתקשה לפרנס בכוחות עצמה את המשפחה, זאת מכוח היותה מתמודדת עם בעיות בריאותיות המשפיעות על נשימתה. אשתו שיתפה את שירות המבחן כי נוכח המצב הכלכלי בו נתונה המשפחה, הדבר מביא למצוקה ממשית עד כדי רעב. למרות פניויה למחלקת הרווחה, היא אינה זכאית לסיוע ובשל הבושה היא אינה פונה למשפחתה בבקשת עזרה.

אשר לביצוע העבירה, הנאשם מסר כי ברקע לביצועה עומדות תחושות קשות של זלזול מצד משפחת אשתו וכן כי חצי שנה לפני ביצוע העבירה נגנב מפתח האופנוע אותו רכש עבור בנו הבכור, וכן נגנב האופנוע, הוא סבר כי ילדיה של המתלוננת היו מעורבים בגניבה. על רקע זאת התקשה לישון בלילות, צרך כדורי שינה ובאחד הלילות החליט לבצע את העבירה מושא הדיון כאקט של נקמה. הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו לפני שירות המבחן, וציין כי פעולותיו בעת ביצוע העבירה אינן מאפיינות את מהלך חייו.

אשר לשימוש באלכוהול לפני ביצוע העבירה, הנאשם החל לצרוך אלכוהול לאחר פטירת אביו אך שירות המבחן לא המליץ על טיפול בתחום זה, וציין כי הסיכון להישנות עבירות הוא נמוך.

שירות המבחן הדגיש, כי המעצר קשה מאוד לנאשם והוא אף היה נתון בתנאי מעצר בהשגחה בשל ניסיון אובדני, והנאשם היה מוצף רגשית ושיתף רבות אודות הקשיים עמם הוא מתמודד במסגרת מעצרו לראשונה בחייו.

אשר לגורמי הסיכון והסיכון, שירות המבחן התרשם כי העבירה באה על רקע תקופה ממושכת בה חש הנאשם תחושות דחק וחוסר אונים והגיב באופן אימפולסיבי, תוך שלא הצליח לווסת ולרסן את התנהגותו. מאחר שהמשפחה ממשיכה להתגורר בסמוך למשפחת המתלוננת, יש לראות בעובדה זו כגורם מסוים

למתח בהתנהלות היומיומית ועשוי להוביל להתנהגות דומה מצדו של הנאשם בעתיד. מנגד, מדובר במי שמנהל אורח חיים יציב לאורך שנים, מבטא אחריות לתפקידיו כאב וכבן זוג מפרנס, אין לו קווי אישיות אלימים ועברייניים והעבירה היא חריג להתנהלותו. מדובר במי שנעדר עבר פלילי, קיבל אחריות על מעשיו, חש בושה וחרטה בגין התנהגותו וההליך הפלילי ומעצרו מהווים גורמים מרתיעים המציבים לו גבולות ברורים.

סופו של דבר, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם לנוכח כוחותיו הדלים וכי עליו לנתב את כוחותיו לטיפול במשברים שחוו בני משפחתו עקב מעצרו. על כן שירות המבחן המליץ על הטלת מאסר לתקופה קצרה, ככל הניתן, תוך התחשבות בתקופת מעצרו. בנוסף המליץ שירות המבחן על הטלת מאסר מותנה והתחייבות.

טענות הצדדים לעונש

5. ב"כ המאשימה טען בדבר חומרת עבירת ההצתה, בשל פוטנציאל הנזק שהוא גדול מאוד. עוד הדגיש, כי מדובר במעשה מתוכנן והנאשם יכול היה לחדול ממעשיו בכל שלב ושלב. בנוסף ציין כי נגרם נזק משמעותי לרכוש וכן נזק נפשי למתלוננת. בהתחשב בענישה הנוהגת, סבר בא כוח המאשימה כי מתחם העונש ההולם נע בין 24-48 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית של מאסר מותנה ופיצוי והגיש פסיקה לתמיכה בטענותיו.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הוא מבוגר, נעדר עבר פלילי, ולכן ביקש להטיל עליו עונש בתחתית המתחם, בניכוי ימי מעצרו, וציין כי המאשימה הסכימה להגביל עצמה ל-18 חודשי מאסר בשל כך שההסדר נבע מקושי ראייתי.

6. מנגד, ב"כ הנאשם ציין כי הרקע לביצוע העבירה הוא ניכור משפחתי ופגיעה ברכושו של הנאשם, והכל שעה שהיה טרוד ושתה אלכוהול, דבר שהסיר עקבות. מדובר במעשה אימפולסיבי שהנאשם מתבייש בו וחש חרטה רבה עליו. הנזק הכספי לא כומת בכתב האישום וגם שירות המבחן לא דיבר עם נפגעת העבירה על מנת להבין את יחסה לנאשם היום. בפועל, לא נגרם נזק חמור יותר פרט לפגיעה ברכב. הנאשם הפנה למסמך נ/2, לפיו עולה כי בתיווך ראש מועצת אבו גוש נעשתה סולחה בין הצדדים והם מתכוונים להחזיר את מתכונת היחסים ביניהם לשכונת טובה.

אשר למדיניות הענישה, הדגיש בא כוח הנאשם פסיקה לתמיכה בטענותיו וטען כי המתחם ההולם צריך לנוע בין מאסר שירוצה בעבודות שירות ועד שנתיים מאסר בפועל.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הנאשם הודה במיוחס לו, הביע חרטה עמוקה על המעשים, הגיע להסדר טיעון בשלב מוקדם של ההליך, הוא נעדר עבר פלילי, מנהל אורח חיים נורמטיבי ויצרני, אין לו קווי אישיות בעייתיים או עברייניים והסיכוי לביצוע הישנות העבירה בעתיד הוא נמוך. מדובר באירוע חד פעמי, כאשר כתוצאה ממעצרו של הנאשם נפגעו בני משפחתו קשות, כפי העולה מתסקיר שירות המבחן וכן ממסמך נ/1, שהוגש על ידי המחלקה לשירותים חברתיים באבו גוש, מצב שרק החריף עקב העדר יכולת של אשתו לצאת לעבודה. מדובר במאסרו הראשון

של הנאשם ויש גם לבחון את השלכות החשש להיבדקות בנגיף גם בהקשר זה. על כן ביקש בא כוח הנאשם להסתפק בימי מעצרו של הנאשם.

7. הנאשם בדברו האחרון הסביר את המצוקה הקשה בה הוא נמצא בעת שהותו במעצר, בתנאים לא פשוטים, כאשר בני משפחתו מגיעים לחרפת רעב. הוא תיאר כי נקלע למצב קשה עקב פטירת אביו והיחס של בני משפחת המתלוננת אליו וכן את המצוקה שחש לאחר שנגנב האופנוע של בנו. הוא ציין כי הוא טעה, הוא שילם את המחיר ובעיקר שילמו בני משפחתו מחיר כבד, הוא ביקש ליתן לו הזדמנות לחזור לביתו במהרה ולשקם את בני משפחתו. הוא פעל בעידנא דריתחא כאשר היה חמום מוח והוא מבקש שיתחשבו בו.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

8. העיקרון המנחה בענישה, הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם בהתאם לעקרון המנחה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט לחוק העונשין.

9. עבירת ההצתה כורכת עמה פגיעה קשה בשלום הציבור וברכשו. ההצתה מאופיינית בכך שקשה לאמוד מראש את נזקיה, ונזקים אלה יכולים להיות קטלניים ורבי היקף. אדם המעלה אש, אינו שולט בתוצאות מעשיו ואין בידו לדעת או לחזות את היקף הפגיעה והנזק שייגרמו עקב כך. כך, למשל, **"בתי המשפט חזרו והדגישו את חומרתה היתרה של עבירת ההצתה, גם כשהיא מתייחסת לרכוש בלבד, בין היתר בשל הפוטנציאל לגרימת נזק לגוף, בבחינת אוי לגפרור שהצית להבה, שסופה ואחריתה מי ישורנה...."** (ע"פ 1727/14 מימון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.1.2015)).

10. האמצעים הדרושים להצתת אש, הם פשוטים וזמינים, פעולת ההצתה עצמה קלה וידועה לכל, וכוח ההרס של האש עצום ורב. בתוך זמן קצר היא יכולה לכלות עצמים בהם היא אווזת ולהפכם לעפר ואפר, וטמונה בה סכנת לכל אשר נקרה בדרכה (ראה: ע"פ 4311/12 **סורי נ' מדינת ישראל** (8.11.2012)). עבירת ההצתה נתפסת כעבירה חמורה לא רק בשל הסכנה האינהרנטית הטבועה בה, אלא גם על שום המסר העברייני האלים העולה הימנה, מסר שיש בו כדי להטיל אימה ופחד ולפגוע בתחושת הביטחון האישי של הציבור (ראו בהקשר זה ע"פ 4311/12 **מילאד סורי נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 15.10.12) וכן ראה ת"פ (מחוזי נצרת) 31994-10-12 **מדינת ישראל נגד מהראן עיסא** (25.4.13), ע"פ 5074/10 **מרדאווי נ' מדינת ישראל** (19.9.2012)).

11. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, המחוקק קבע עונש מאסר ממושך לצד עבירת ההצתה והפסיקה מורה, כי בעבירה זו יש ליתן משקל רב לשיקולי הגמול וההרתעה, נוכח הפוטנציאל ההרסני שבה, וכי ככלל העונש הראוי בגינה הוא מאסר מאחורי סורג ובריח. עם זאת, הובהר והודגש, כי רף הענישה בעבירות הצתה אינו אחיד וכל מקרה

נשקל לגופו, ולעיתים בית-המשפט יימנע מהטלת מאסר של ממש ויסתפק בהשתתף מאסר בעבודות שירות. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 7139/13 **טרפה צקול נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (23.1.14): "**עיון בפסיקתו של בית משפט זה מגלה כי רף הענישה הנוהג בעבירות הצתה אינו אחיד והוא קשור בקשר ישיר לנסיבות המקרה ולנסיבותיו האישיות של הנאשם**".

12. אשר לענישה הנוהגת אפנה למספר פסקי דין כפי שיפורט להלן:

א. בע"פ 2166/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.5.18), שם דובר בהרשעה בגין הצתת רכב. בית המשפט העליון קיבל את הערעור והפחית את העונש שהוטל מתשעה חודשי מאסר בפועל לשישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות נוכח עיקרון אחידות הענישה, נסיבות חיים לא פשוטים, גיל הצעיר, היעדר עבר פלילי וחלקו הקטן באופן יחסי בביצוע העבירה, בעוד המערער היה שותף פסיבי אשר לא נטל חלק פעיל במעשה ההצתה עצמו אל מול שותפו אשר יזם את מעשה ההצתה.

ב. בת"פ 15597-06-15 **מדינת ישראל נ' מאהר מוסק** (7.11.16), שם הורשע נאשם בעבירת הצתה, לאחר שהצית רכב, באמצעות בנזין ומצת. העבירה בוצע על ידו ללא שותפים. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל-24 חודשי מאסר ונגזרו על הנאשם 10 חודשי מאסר ועונשים נלווים.

ג. בע"פ 9427/11 **מדינת ישראל נ' אנידג'ר ואח'** (16.2.12) הנאשמים הציתו משאית של המתלוננת בשל תחרות עסקית בינה לבין מעסיקו של הנאשם 1. בית המשפט המחוזי גזר עליהם עונש של שישה חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס. המאשימה ערערה לבית המשפט העליון על קולת העונש. בית המשפט העליון התייחס לחומרת העבירה ולמניע, אך בשל נסיבותיהם האישיות של הנאשמים, עברם הנקי והתסקירים החיוביים, דחה בית המשפט העליון את הערעור.

ד. בת"פ 4867-08-14 **מדינת ישראל נ' דנדקר** (20.05.15), הנאשם הורשע בעבירת הצתה לאחר שהודה בעובדות כתב האישום המתוקן. הוא הצית שני כלי רכב. מדובר בנאשם צעיר, ללא עבר פלילי וניתן בעניינו תסקיר שירות מבחן חיובי. ביהמ"ש קבע, כי מתחם הענישה נע בין 9 - 36 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות מטעמי שיקום.

ה. בת"פ 9773-03-10 **מדינת ישראל נ' שניר אזולאי** (16.09.2013), הורשע נאשם בעבירת הצתה, לאחר שהצית משאית על רקע סכסוך עסקי. תא הנוסעים של המשאית נשרף כליל, והמשאית יצאה מכלל שימוש. נגזרו על

הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ועונשים נלווים.

ו. בת"פ (מחוזי חיפה) 44470-10-11, **מדינת ישראל נ' סוועאד**,
1.4.12). הנאשם הצית את הרכב של מעסיקו וזאת על רקע סכסוך על שכר העבודה.
מדובר באדם צעיר, נעדר עבר פלילי אשר הודה במיוחס לו וניתן בעניינו תסקיר שירות
מבחן חיובי. בית המשפט גזר עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

13. אשר לפסיקה אשר הגישה המאשימה, מרבית הפסיקה קשורה בהצתת מבנים ולא בהצתת כלי רכב, ולכן המתחם
לו עתרה רלבנטי לנסיבות כאלה ולא לנסיבות שלפנינו. הפסיקה אשר הגיש בא כוח הנאשם קרובה יותר לנסיבות
שלפנינו, אולם הוטלו עונשים של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות במקרים בהם בית המשפט החליט לנקוט
בהליך של שיקום אשר אינו רלבנטי בעניינו.

14. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, במקרה דנן קדם לביצוע העבירה תכנון מוקדם. הנאשם שאב באמצעות צינור בנזין
ממיכל דלק של קטנוע שבבעלותו, ומילא בבקבוק בבנזין. בהמשך יצא הנאשם מביתו וצעד לעבר ביתה של
המתלוננת. בנסיבות אלה הנאשם יכול היה לחדול ממעשיו ולהתחרט בכל אחד מהשלבים, אולם הואבחר להשלים
את ביצוע העבירה. הנזק שנגרם לרכב הוא משמעותי. עם זאת נזק חמור יותר יכול היה להיגרם, בפרט שההצתה
בוצעה בסמוך לבית מגוריה של המתלוננת, ואך בדרך נס לא נגרם אסון כבד כתוצאה ממעשה ההצתה, והאירוע
הסתיים בנזק לרכוש בלבד.

15. לאחר שבחנתי את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות שלפני, את נסיבות ביצוע העבירות ואת
מדיניות הענישה הנהוגה, הגעתי לכלל מסקנה, כי מתחם העונש ההולם את העבירה שלפני, נע בין 6 חודשי מאסר,
לבין 20 חודשי מאסר, בצירוף עונשים נלווים.

16. לא מצאתי לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם למטרת שיקום, שכן שירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית
בעניינו של הנאשם. כמו כן לא מצאתי הצדקה לחרוג לחומרה ממתחם העונש ההולם מטעמי הגנה על הציבור.

העונש המתאים

17. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע
העבירה (סעיף 40 יא' לחוק העונשין). בהקשר זה, שקלתי את הודאת הנאשם, אשר הביאה לחסכון בזמן שיפוטי.
כמו כן שקלתי את הבעת החרטה של הנאשם, את הפגיעה הכלכלית הקשה בבני משפחתו של הנאשם, אשר הגיעו
לפת לחם לאחר מעצרו, שכן הוא היה המפרנס היחיד של אשתו וילדיו. בנוסף שקלתי את נסיבות חייו הלא פשוטים
בהם גדל הנאשם והיריחוק מבני משפחת המוצא. עוד שקלתי את עברו הנקי של הנאשם, את גילו, את רצונו לחזור
לנהל אורח חיים נורמטיבי, את התקופה בה היה עצור וידוע שתנאי מעצר קשים מתאי מאסר, וכן את העובדה כי
מדובר במאסרו הראשון. יוער, כי העובדה שהנאשם צרך אלכוהול טרם ביצוע העבירה אינה צריכה להיזקף לקולה

אלא לחומרה, שכן הנאשם הוא שהכניס את עצמו למצב זה.

18. מנגד שקלתי, כי שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו, אין מדובר בצעיר שפעל בדרך נמהרת אלא באדם מבוגר, נורמטיבי, בעל משפחה שהחליט לנקום במתלוננת ולבצע את העבירה בקור רוח, על כן יש צורך לתת דגש גם על שיקולי הרתעת היחיד.

19. עוד יש ליתן משקל לצורך בהרתעת הרבים, נוכח פוטנציאל הנזק החמור הטמון בעבירה זו, והקלות שבביצועה.

20. בנסיבות העניין ובשים לב לשיקולים לחומרה ולקולה, כפי שפורטו לעיל, אני סבורה שיש להטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, אך לא הנמוך ביותר. כמו כן, התחשבתי בכך שהמאשימה סברה כי יש להקל בעונשו של הנאשם בשל קושי ראייתי וזאת בגדרי הסדר הטיעון.

21. אשר על כן, אני משיתה על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. 9 חודשי מאסר אשר ירוצו מיום מעצרו - 28.10.19.

ב. 12 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה, אלא אם יעבור תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, על עבירה של הצתה.

ג. חודשיים מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה, אלא אם יעבור תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, על עבירה של היזק בזדון.

ד. לעניין הפיצוי, בכתב האישום לא פורט מהו הנזק שנגרם לרכב, אך מדובר בנזק כבד. בנוסף, אין ספק שיש לפסוק לנפגעת העבירה סכום נוסף בשל הפחד ועוגמת הנפש שנגרמו לה בשל האירוע. עוד בסכום הפיצוי התחשבתי בכך שהצדדים הגיעו לסולחה, כפי העולה ממסמך נ/2. לפיכך, על דרך האומדנה מצאתי להורות, כי הנאשם ישלם פיצוי לנפגעת העבירה בסכום של 5,000 ₪ וזאת עד ליום 1.10.20.

העתק גזר הדין ישלח לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ז' ניסן תש"פ, 01 אפריל 2020, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם (באמצעות העברת קול דרך מערכת טלפונית, נוכח מצב החירום).

חנה מרים לומפ,
שופטת